

Tạ Ôn Anh Một Đóa Tình

Cám ơn anh lạ mà quen
Cho em giữ chút hơi men vào đời
Cám ơn anh đóa hồng tươi
Cho em thôi khóc với người chưa quen.

Thoáng trong mơ tiếng gọi em
Ngõ hồn như tạc bóng đêm in hình
Trái tim em bỗng hồi sinh
Mộng du vào cõi tự tình đam mê.

Làm sao em biết lối về?
Khi tình trót lỡ hẹn thề trăm năm
Bờ môi em ảm hương thắm
Len vùng tóc rối dư âm hơi người.

Có anh đời bỗng chợt vui
Thả trôi sầu gánh lẻ loi bên cầu
Theo anh theo đến ngàn sau
Dẫu đời giông tố khổ đau kiếp này.

Cám ơn anh tháng với ngày
Cho em yên giấc mộng say nghìn trùng
Hỏi trời đất có bao dung?
Cho tìm anh đến tận cùng với em.

Cám ơn đêm đắp chăn quen
Hình kẻ tựa bóng quên đèn có nhau
Cho ngày tháng hết xanh xao
Có anh suốt kiếp tình vào thiên thu...
Ngọc Quyên

Hãy Trở Lại Mùa Thu Oi!

Thu nay sao vội vã
Đã tàn rồi anh ơi!
Em vẫn chờ vẫn đợi
Mùa nhưng nhớ khôn nguôi.

Mây ngang trời gió lộng
Chẳng thấy lá hong vàng
Bay vào khung cửa nhỏ
Đón tình về mênh mang.

PHÁ NÁT CỘNG ĐỒNG?

Bà ơi! Bịp bợm vừa thôi!
Để đâu nhân cách? Cò mồi rõ ra!
Đỏ màu, mạ sắc Quốc Gia
“Em em” ông ọ xúi Ta đánh Minh.

Anh em huynh đệ chí binh
Vẫn trong thời “chiến”, đã “bình, hòa” chi!
Vẫn đau vận Nước lâm nguy
Ai vui khi thấy biên thù giặc vô?
Họ lo cho chuyện cơ đồ
Mấy ai rảnh rỗi điên rồ hại nhau.

Mời bà ra khỏi cho mau
Bay về với Cộng đỏ màu lập phe.
Ý Nga*24.11.2016

PHONG-HOA-TUYẾT-NGUYỆT

Phong

Lên ghènh xuống thác, vượt ngàn khơi
Hiện diện nơi nơi...khắp đất trời
Áo mỏng phát phơ, chàng hẹn đến
Rèm song lay động, thiếp chờ người
Đêm khuya tiếng sáo vi vu thổi
Rạng sáng lời chim trong trẻo hơi
Nhớ thuở ban đầu cùng hội ngộ
Phong-Hoa-Tuyết- Nguyệt chỉ chàng thôi

Hoa

Dẫu nơi tâm tới...chón bùn lầy
Vẫn nhơn nhơ tươi, em ở đây
Nhờ gió đưa hương vào Tỉnh Điện
Theo trăng gửi dáng đến Lầu Tây
Mộng mơ dáng ngọc y hoàn vũ
Hồi tưởng thanh mai nét đẹp gầy
Bên gốc tùng già, đông lạnh giá
Bàng hoàng tỉnh mộng, mộng trong say

Tuyết

Mùa thiếu em, thu tím
Mưa chập chùng, mưa rơi
Trên hàng cây rét mướt
Đông đã về chơi vơi.

Không chờ em đếm lá
Những yêu thương không lời
Cho hồn ta tan chảy
Đắm hương tình ngát môi.

Trên đỉnh đời yêu dấu
Chờ anh một góc trời
Lá vẫn vàng rơi mãi
Mơ bóng người xa xôi.

Trái tim dù lạc lối
Mưa mù giăng khắp nơi
Vẫn tình anh soi sáng
Dù chỉ giấc mơ thôi!
Ngọc Quyên

Hạt ngọc tuôn rơi trắng thủy tiên
Bức tranh tạo hoá, cảnh thiên nhiên
Muôn đời nét cọ phôi màu sắc
Thoáng chốc đường tơ rắc trắng, viên
Lấp lánh kim cương tràng hạt chuỗi
Long lanh hổ phách tách trà thiền
Ngày đông cánh vật gãy xơ xác
Cùn nhỏ ngòi bên tĩnh lặng yên.

Nguyệt

Gang tác gần nhau sao cách xa !!!
Hoàng hôn còn níu ánh dương tà
Lời thề tâm huyết cùng minh nguyệt
Câu hứa lòng son với bóng ngà
Định mệnh mở ra tình sử mới
Duyên phận khép lại chuyện đôi ta
Phong- hoa-tuyết-nguyệt hoài thương cảm
Ngày tháng hẳn thêm nỗi xót sa

Kiều Mộng Hà

Nov 21-2016

Giúp Đỡ Và Tri Ân Những Người Cao Niên

Những lúc ra đường hay trong các sinh hoạt cộng đồng, khi bạn “bị” hay “được” những người trẻ tuổi kính cần gọi bạn là “Cụ, Ông, Bà, Bác, Chú, Cô, Di” thì bạn nên hiểu rằng Bạn “không còn trẻ nữa”, hay nói một cách văn chương hơn, bạn là người “người cao niên” rồi đấy nhé! Oai chưa?

Ngày xưa rất ít người sống “thất thập cổ lai hy” nên người càng có tuổi càng được trọng vọng. Đạo đức Việt Nam sống nhiều về tình cảm nên rất quý kính cha mẹ, các bậc trưởng thượng được trời ban cho tuổi thọ. Bây giờ xã hội Âu Mỹ tôn trọng đời sống cá nhân và vật chất, nên cha mẹ già thường được đưa vào các nhà dưỡng

lão để được chăm sóc về sức khỏe tốt hơn là ở với gia đình con cháu lúc nào cũng bận với công ăn việc làm. “Thế thời, thế thì phải thế!”. Cũng đành thôi!

Có mấy ai còn nhớ đến việc giúp đỡ và tri ân những người cao niên đã một thời quyền cao chức trọng với nhiều kinh nghiệm sống quý báu. Họ cũng đã một thời là những người cha, người mẹ, người chồng, người vợ gương mẫu luôn luôn bảo vệ gia đình, giữ gìn cương thường đạo lý, giữ gìn giang san bờ cõi nước Việt mến yêu.

Khi sang đất người, họ đã không

ngại gian khổ đi làm tất cả mọi nghề cực nhọc để nuôi dạy đàn con khôn lớn nhưng vẫn không quên luôn tranh đấu cho lý tưởng tự do, dân tộc, giữ gìn tình cảm, đạo đức văn hoá Việt Nam và xây dựng một cộng đồng Việt Nam tốt đẹp về nhiều phương diện để đem lại sự hạnh diện đối với chính quyền địa phương và đối với các cộng đồng bạn.

Trong Mùa Tạ Ôn năm nay, ca sĩ Lê Hải, ủy viên Xã Hội và Ban Chấp Hành CĐVNOR đã tổ chức một buổi tiệc tri ân Quý Vị Cao Niên, những người bao năm qua đã và đang xây dựng Cộng Đồng Việt Nam kể từ khi đặt chân lên đất nước Hoa Kỳ. Buổi tiệc tri ân này được tổ chức lúc 9 giờ sáng ngày Thứ bảy 11-19-2016 tại Hollywood Senior Center. Ban tổ chức đã chu đáo lo lắng đầy đủ từ thức ăn hương vị Việt Nam, đến chương trình ca nhạc và xổ số có thưởng rất vui và hào hứng.

Dĩ nhiên các hội viên Hội người Việt Cao Niên Oregon, trong đó có vợ chồng người viết, đã đến tham dự để không phụ tinh thần “uống nước nhớ nguồn” và “kính lão đắc thọ” của ông chủ tịch Từ Đức Tháo và những người bạn trẻ trong ban chấp hành CĐVNOR nhiệm kỳ mới này.

(Cám ơn bạn Vương Sĩ Hùng đã chụp hình cô chú M&SL đẹp lắm). Smile!

Có đến tham dự buổi tiệc này, bạn sẽ rất ngạc nhiên khi thấy “những người tuổi “không còn trẻ nữa” như các ông Nguyễn Minh Hùng, Chu Mạnh Bích, Huỳnh Quốc Bình, Tâm Nguyễn, bà Cát Tâm của cộng đồng Việt Nam tại Portland vẫn còn phong độ như thời xuân sắc khi trình bày những bản nhạc tình cảm ngày xưa nghe thật “mùi rêu” bên cạnh những tiếng hát trẻ trung của các ca sĩ xinh đẹp Lê Hải, Hoài Trang, Thu Tâm, Tuyết Lan, Việt Hương, Thúy Nguyễn v.v. hiện tại.

Thật “bên tám lạng, bên nửa cân” mỗi người mỗi tuổi mỗi nét, nét nào cũng sắc sảo, đáng khen. Smile!

Màn xổ số trúng thưởng 10 vé đi ăn phở “Free” do ông Nguyễn Hoàng Kiệt, chủ nhân Phở Hùng kính biểu thật hồi hộp, hấp dẫn. Rồi cũng có màn khiêu vũ “đã chiến” diễn ra của những vị cao niên yêu nghệ thuật khiêu vũ cũng sống động không kém. Cô Mary Nguyễn và bạn Vương Sĩ Hùng bận rộn ghi lại những hình ảnh đầy tình thương yêu này qua ống kính. Ca sĩ Lê Hải, nhân vật chính tổ chức buổi tiệc tri ân quý vị cao niên hôm nay, đã không quên gửi tặng những vị cao niên trên 70 tuổi một phần quà với con gấu nhồi bông dễ thương, ấm áp. Thật là chu đáo, thật là cảm động với tinh thần quý người trọng nghĩa này của những người bạn trẻ trong Ban Chấp Hành CĐVNOR.

Mời xem một số hình ảnh ghi nhận trong buổi tiệc "Tri ân Quý vị Cao Niên" do Cộng Đồng Việt Nam Oregon tổ chức vào ngày thứ bảy, 19 tháng 11 năm 2016 tại Hollywood Senior Center do cô Mary Nguyễn chụp qua link đính kèm. Cám ơn cô Mary Nguyễn. Smile!

https://photos.google.com/share/AF1QipOkjFAu1qyMI_ZEg0NzoGNzmY5-bzf9Pv9_cxewP51iShlner2m9NZIHfx_gVBniA?key=eHpJUzMyemRRUjd2NWRxS05SY0Vrd2_h2aW5SblF3

Xin cảm ơn các bạn đã thực hiện được một sinh hoạt xã hội đầy ý nghĩa này trong mùa Tạ Ôn năm nay.

Từ đây, người viết lại nhớ đến những buổi tiệc mừng Thanksgiving của Nhóm Nhân Ái đã tổ chức cho các hội viên Hội Người Việt Cao Niên cách đây hơn chục năm qua. Xin chào Thầy Hùng, Thầy Tuấn, Thầy Đệ, Thầy Thắng Vancouver, Thầy Thắng SE, Cô Thùy, cô Thoa, cô Nhân v...v...

Xin mời đọc lại trích đoạn bài viết Niềm Vui của Yêu Thương và Nhân Ái do tôi viết tặng Hội Cao Niên và Nhóm Nhân Ái mà tôi đã viết năm 2005 để ngợi khen tinh thần kính trọng quý vị cao niên của những người bạn trẻ. Hơn 10 năm qua rồi nhỉ? Nhanh thế!

“Chiều Chủ Nhật 11-20-05 có nắng hanh vàng giống “nắng ấm quê hương“ nhưng ở nơi này có thêm những chiếc lá thu vàng nhẹ rơi rơi trên hè phố trong gió chiều t

hu thổi lạnh lạnh, vợ chồng chúng tôi hân hoan lái xe đến dự “buổi cơm gia đình trong ngày Thanksgiving” do Nhóm Nhân Ái tổ chức tại trung tâm Hollywood Senior Center nhằm tạo điều kiện cho những người cao niên ở vùng Portland, Beaverton, Hillboro ở Oregon và Vancouver ở Washington có dịp gặp nhau để chia sẻ niềm vui với quý vị cao niên khác đồng thời tạo mối giây thân ái giữa hai thế hệ trẻ già.

Đến nơi tôi đã thấy hơn 50 vị nam nữ mà tuổi đời “không còn trẻ nữa” ngồi thoải mái bên nhau sau 3 dãy bàn dài trải khăn trắng được xếp theo hình chữ U như vòng tay ôm ái nồng nắn tình cảm của những người bạn trẻ thuộc NNA trao cho những người già như chúng tôi. Phía bên trái là 2 bàn dài trên đó bày biện rất hấp dẫn những thức ăn đầy màu sắc, hương vị Việt Nam như súp cua, chả giò, gỏi, xôi, cánh gà nướng, bánh da lợn, bánh sương sa v.v. Dĩ nhiên là không thể thiếu món gà tây quay truyền thống xứ Mỹ trong ngày Lễ Tạ Ôn.

Quý vị cao niên đang hướng nhìn lên sân khấu để nghe cô MC duyên dáng tên Thoa đang giới thiệu chương trình buổi tiệc. Con chim đầu đàn của NNA, thầy Trần Mạnh Hùng với dáng dấp “bạch diện thư sinh phong nhã” ngỏ lời chào mừng quan khách và cho biết mục đích của buổi cơm thân mật gia đình này để tạo cơ hội cho những vị cao niên có được cơ hội gặp gỡ nhau và sinh hoạt chung với những người trẻ trong NNA trong tinh thần thân ái thương mến lẫn nhau.

Đúng là :“Chim khôn hót tiếng rảnh rang, người khôn nói tiếng dịu dàng dễ thương!” Lời trình bày tuy ngắn gọn nhưng chan chứa tình thân ái chắc hẳn đã làm quý vị cao niên cũng cảm thấy ấm lòng đôi chút, trong đó có tôi vì:

“Bác và tôi tuổi đời hơn sáu chục.
Bỏ quê hương tìm đến chốn tự do
Gặp nhau đây ta chung một chuyến đò
Đò tình cảm chở đầy tình thân ái”
(Thơ Sương Lam)*

“Có thực mới vực được đạo” cho nên ban tổ chức đã mời quý thực khách dùng bữa cơm chiều (dĩ nhiên là không phải trả tiền, thế mới đặc biệt chứ ị!) trước khi bắt đầu vào chương trình văn nghệ bỏ túi do các thành viên và thân hữu của NNA trình diễn. Nuốt vào trong bụng chiếc cánh gà nóng giòn, miếng xôi, mẩu bánh ngọt ngào nhưng tôi cảm thấy những món ăn hôm nay giòn ngon, ngọt ngào hơn thường lệ, có phải vì được gia tăng

thêm các hương liệu, gia vị của tình thân ái, mến thương của những người bạn trẻ thuộc Nhóm Nhân Ái dành cho những người bạn già Hội Cao Niên chúng tôi hay chăng?

Xong phần âm thực là màn thưởng thức một chương trình văn nghệ (dĩ nhiên là miễn phí nữa! Hoan hô!) do NNA và các thân hữu phụ trách. Hình ảnh sinh hoạt của NNA do Thầy Thắng Vancouver phụ trách được trình chiếu slide trên màn ảnh. Nhiều tiếng cười vui vẻ vang lên của những “movie star” tóc bạc đang hiện diện mỗi khi thấy mình đang nhoẻn miệng cười tươi hay nghịch ngợm đùa vui trong ngày đi picnic hoặc đang nghiêm chỉnh học hành trong các lớp học điện toán vào những ngày thứ bảy hằng tuần do NNA hướng dẫn tại Trung Tâm Hollywood Senior Center trong những năm vừa qua.

Người già thì :

“Tuổi đã cao nhưng ta không thủ cựu!

Vẫn quyết tâm học cái mới cái hay

Thế giới này bao tiến bộ đổi thay

Ta học hỏi để làm giàu kiến thức!”

(Thơ Sương Lam)*

Người trẻ lại :

“ Nhóm Nhân Ái đã ra công ra sức!

Bỏ cái vui ích kỷ tuổi thanh xuân

Đem tin yêu, thân ái mỗi cuối tuần

Dạy điện toán, sinh hoạt vui tập thể ! ”

(Thơ Sương Lam)*

Có nhìn vào đôi mắt long lanh, nụ cười thoải mái trên những khuôn mặt hần những vết nhăn theo năm tháng của quý vị cao niên tuổi đời hơn 60 hiện diện hôm nay, bạn sẽ thấy một thiên đường nhân ái và niềm hạnh phúc thương yêu đang lãnh đãng đâu đây. Xin cảm ơn những người bạn trẻ NNA đã tạo niềm vui cho những người già đang rất cần một tình cảm thân ái mến thương ở một nơi mà mỗi giá trị đều được đặt căn bản trên sự thành đạt về tiền tài và vật chất này.

Nào đã hết đâu, những câu hát dịu dàng dễ thương của các đôi song ca Thắng & Thoa , Tuấn Huy Bee & Tố Tâm (Hoa Hậu Áo Dài Portland 2005), màn kịch “Tuổi Già Tình Trẻ” do Thầy TMHùng & Nhi hợp diễn, màn trình diễn thể dục nhịp điệu do Cô Thùy đảm nhận, sự đóng góp văn nghệ của quý vị cao niên và của em bé gái con Thầy Đệ đã nói lên tình thương yêu triu mến nhau của hai thế hệ già trẻ tại Portland thấm thiết biết là bao.

Người xưa đã nói “Đường tuy gần nhưng không đi không đến, việc thiện tuy nhỏ nhưng không làm không thành”. Những danh từ Thương Yêu , Nhân Ái, Từ Bi , Hỷ Xã , Giúp Đỡ v...v...đã được nhiều người thốt ra qua cửa miệng đầu môi, nhưng thực sự thực hành được những việc như trên có được bao nhiêu người?

Julia F Carney cũng đã từng nói:

“Việc tốt lành nho nhỏ

Lời yêu thương nhẹ nhàng

Làm trần gian tươi nở

Chẳng khác chi Thiên Đàng!”

Và hôm nay những người bạn trẻ thuộc NNA và thân hữu đã làm được những việc tốt lành nho nhỏ này. Thật mừng thay! Thật vui thay!

Bài viết hôm nay chỉ nói lên sự quý mến để cảm tạ những người bạn trẻ thuộc NNA** đã đem lại nụ cười và niềm vui cho những người già thuộc Hội Cao Niên ở Oregon. Họ là ai? Họ là những Thanh Niên Thiếu Nữ Thiện Nguyện với trái tim còn nóng hổi lý tưởng phục vụ tha nhân. Họ đã và đang đem tin yêu thương mến đến cho người già và trẻ em nghèo. Những người bạn trẻ này đã tìm thấy niềm vui khi thấy nụ cười vui vẻ trên gương mặt nhăn nheo của người tuổi già, một ánh mắt sáng ngời của em bé tuổi thơ mỗi khi những người bạn trẻ này đến với họ vì họ hiểu rằng:

“Vui tình cảm không tính bằng con số

Đơn vị nào đo lường trái tim yêu

Chỉ biết rằng: ta cảm thấy vui nhiều

Khi ta thấy người xung quanh vui vẻ!”
(Thơ Sương Lam)*

Theo thiên ý của người viết : “Nếu chúng ta không làm được những gì mà người khác đã làm để đem lại tin yêu và sự vui vẻ đến với tha nhân thì chúng ta cần và phải khích lệ tinh thần của họ để cho họ vững niềm tin và hăng hái tiếp tục việc làm tốt của họ!” Hy vọng Bạn sẽ đồng ý với tôi, Bạn nhé !

Nhóm Nhân Ái của 10 năm về trước và những người bạn trẻ của BCH/CĐVNOR hôm nay đã biết giúp đỡ và tri ân những người cao niên, những “mầm già sắp xuống” để cho những “mầm trẻ vươn” lên là một điều đáng khen. Bài viết hôm nay của người viết xin được thay cho lời cảm ơn xuất phát từ trái tim tình cảm của tôi gửi đến những người bạn trẻ ngày xưa và những người bạn trẻ hôm nay. Hy vọng các bạn sẽ đón nhận trong tình thương mến nhé. Xin đa tạ.

Ngày Lễ Tạ Ôn sắp đến, người viết xin chúc cho mọi người tìm được sự vui vẻ, thương yêu nhau trong niềm vui gia đình sum họp để cảm ơn Thượng Đế đã ban cho con người tấm lòng Nhân Ái và Thương Yêu. Bạn đã có thiên đàng nơi trần thế khi Bạn biết yêu thương người và được người yêu thương lại. Bạn đồng ý chứ?

Người viết xin mượn bốn câu thơ dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay:

“ Tuổi đời dâu trẻ, già. Đừng ái ngại
Nếu ta cùng thực sự mến thương nhau
Hãy trao nhau sự vui vẻ, ngọt ngào
Ta tìm được Thiên Đàng và Hạnh Phúc”
(Thơ Sương Lam)*

Xin mời thưởng thức Youtube Tiệc Tri Ân Quý Vị Cao Niên Oregon của BCH/CĐVNOR do người viết vừa mới thực hiện.

Xin được xem như là một lời cảm ơn và khen ngợi của người viết gửi đến ban tổ chức buổi Tiệc Tạ Ôn đầy ý nghĩa này nhé. Smile!

Youtube Tiệc Tri Ân Quý Vị Cao Niên Oregon

https://youtu.be/soqzwDVG_-k

Happy Thanksgiving

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 348-ORTB757-112316)

CÔ ĐƠN

*Buổi chiều buồn thật buồn
Ngoài trời mưa nhẹ tuôn
Nước mưa thu tí tách
Tiếp khách, bàn tay run.*

Là mùa thu phải không,

NGẮM TRĂNG 1

*Trăng đêm làm băng khuâng,
Thanh thanh vàng vương sân.
Em nhớ ngày con gái,
Vẫn gần ơi là gần!*

Quê bây giờ xa xa

*Hay những kẻ "hồng hồng"
Vây quanh đời lưu xứ?
Đếm thử, ngày thêm đông!*

*"Bạn bè" ngồi trước mặt
Sao thấy mình cô đơn?
Ai cùng chia giá đất?
Cho thơ tự nhiên... hờn!*

*Mình hai đứa thôi anh!
Ý chí gắng để dành
Đừng đem ra hoang phí!
Sức em ngày mong manh.*

*Người-chưa-khôn nhục mạ
Mình còn dại đây mà
Ngày lia đời, học chết
Mới được làm... thầy ma.*

*"Bạn bè"! Ôi "bạn bè"!
Có nghe mưa nặng giọt!
Đang làm em sắt se,
Mặn môi người ủ dột.
Ý Nga*

*Bạn bè cũng bôn ba
Áo com trong "địa ngục"
Xương tro bọc toàn da.*

*Chia sao vừa thương đau?
Bao nhiêu vừa giúp nhau?
Quốc biển, người rong ruổi
Gia vong ôi trái sầu!*

*Vuông cửa sổ cùng trăng
Trăng ơi! Trăng biết chăng
Hãy "vàng" thêm trăng nhé!
Cho thơ ngọt trái bằng!
Ý Nga*

NUÔI CON KHÔN LỚN, HÉO HON MẸ GIÀ

*Rau, bầu, bí, mướp, cau, trầu...
Đôi vai quang gánh dãi dầu bán buôn
Đêm về, những ngón tay thuôn
Mẹ may áo vải vui buồn cùng con.*

*Đường làng chân Mẹ mỗi mòn
Nuôi con khôn lớn, héo hon Mẹ già.
Ý Nga*

Cùng Một Nỗi Đau

- Bố ơi! Mẹ đâu rồi?
- Ồ!... Mẹ đi thăm bà.
- Chùng nào mẹ về?
- Ồ!.. Vài ngày nữa.

Có tiếng khóc thút thít:

- Con nhớ mẹ!
 - Ừ! bố biết... con ngủ ngoan, bố thương.
- Tiếng khóc nghe chùng như áo nã hon.
- Không có mẹ gãi lưng con không ngủ được.
 - Xích lại đây. Năm sắp xuống, bố gãi lưng cho.

...

- Không phải chỗ đó. Chỗ này nè!
- Đúng chưa?
- Không phải. Xích qua bên đây. Đúng rồi, nhưng tay bố nhám quá. Bố làm con đau.
- Ừ! Bố sẽ gãi nhẹ một chút. Được chưa?
- Ừ... nhưng tay của mẹ mềm và êm hơn tay bố. Mẹ ơi! Con nhớ mẹ.

Rầm!

Bàn tay chai cứng của người đàn ông đập mạnh vào thành giường. Như không thể kiềm hãm được cơn tức giận, ông hét to:

- Không được nhắc mẹ nữa nghe chưa? Nghe chưa???

- Dạ nghe!

Thằng bé co rúm người lại, kéo chiếc gối che kín khuôn mặt. Hai môi bặm chặt để tiếng khóc không thoát ra ngoài.

Đêm chùng xuống. Đêm âm u. Đêm dài bất tận. Ngoài khung cửa sổ, cây cối ngả nghiêng theo cơn gió cuồng nộ. Người đàn ông ôm mặt, giấu những giọt nước mắt trong tiếng thở dài. Cùng với tiếng thở dài là đặng đặng nỗi đau. Niềm ân hận chợt ủa về giữa tiếng nấc nghẹn nghẹn của đứa con đang nhớ mẹ.

- Bố ơi! ngày mai con đi xa rồi, bố nhớ giữ gìn sức khỏe nha.

- Con an tâm, bố còn khỏe lắm mà!

- Nếu bố còn tiếp tục uống rượu thì sức khỏe của bố sẽ xuống nhanh lắm.

- Bố biết.

- Bố biết, nhưng sao bố vẫn uống. Có phải...bố còn... nhớ mẹ?

Đôi mắt người đàn ông quắc lên đỏ ngầu:

- Đã bảo... không được nhắc đến... con có nghe lời bố nói không?

Lần đầu tiên đứa con trai trừng mắt, nhìn thẳng vào mặt bố:

- Lâu lắm rồi, cũng gần hai mươi năm, con nghe lời bố không nhắc đến mẹ. Bây giờ, con không còn là đứa bé lên sáu, tối tối nằm ôm gối mong mẹ trở về gãi lưng cho con ngủ nữa. Con cần biết sự thật về sự vắng mặt của mẹ trong cuộc đời của con. Nhiều người nói cho con biết nguyên nhân sự ra đi của mẹ, nhưng con không tin. Con không tin bố là người đàn ông độc đoán, hà khắc với vợ như bà ngoại nói. Con không tin mẹ là người đàn bà hư hỏng, xấu xa như bà nội nói. Con muốn được nghe từ bố. Một cách trung thực và công bằng. Bố nói đi. Mấy mươi năm con sống trong nỗi hoang mang vì không hiểu tại sao gia đình mình lại thiếu mất một người rất quan trọng đối với con. Con cần biết một cách tường tận để không oán hận mẹ đã bỏ rơi con. Bố đừng dùng quyền làm bố để che đậy sự thật.

Khuôn mặt người đàn ông chìm xuống trong nỗi đau bất tận vừa được xoáy tung lên. Trái cảm nơi cổ họng của ông giật liên hồi và tiếng nói rít qua hàm răng cắn chặt:

- Một sự thật thôi tha... con cần gì phải biết để thêm tủi hổ.

- Nhưng sự thật vẫn là sự thật. Bố không thể dấu kín mãi. Con muốn được nghe chính bố nói chứ không phải là bà nội, là các cô. Có phải... có phải... mẹ đã ngoại tình?

Người đàn ông ngửa mặt uống cạn ly rượu vừa rót đầy. Nước mắt chảy dài theo cái nhăn mặt đau đớn. Không biết vì hơi rượu cay hay vì nỗi đau đeo đẳng từng năm, từng tháng vừa cứa thêm một vết sâu vào trái tim rướm máu. Giọng đứa con nhỏ lại như van xin:

- Bố ơi! Bố không thể vì con mà tha thứ cho mẹ hay sao?

- Bố yêu con. Bố yêu con nhất trên đời. Nhưng bố thành thật xin lỗi. Bởi vì...

Người đàn ông gào lên trong cơn giận dữ:

- Bố không bao giờ tha thứ cho người đàn bà đó. Bố hận bà ta và cầu mong cho bà suốt đời phải sống trong nỗi bất hạnh, đau khổ. Bà ấy đáng bị nhận lãnh tất cả những gì xấu xa nhất trên cuộc đời này mới đủ đền bù tội lỗi đã gây ra.

Đứa con trai lùi lại khi nhìn thấy ánh mắt long lanh, sòng sọc của người đàn ông.

- Bà ngoại nói đúng. Bố hẹp hòi và tàn nhẫn. Nếu như bố có được chút lòng khoan dung thì con đã không mất mẹ.

Xoảng!

Ly rượu rót xuống, vỡ toang từng mảnh nhỏ. Màu rượu đỏ chảy loang trên sàn gỗ tựa như màu máu bầm trong trái tim vỡ nát. Người đàn ông chỉ tay ra cửa, hét lên trong hoảng loạn:

- Đi! Hãy đi tìm người mẹ mất nét của mày. Đừng bao giờ trở lại. Đi ngay.

- Con sẽ đi. Con không muốn gặp bố nữa. Con ghét bố!

Thưa bố,

Năm năm rồi kể từ ngày con rời xa căn nhà cũ và không một lần trở lại. Con thành thật xin lỗi bố.

Không biết từng ấy thời gian bố đã sống thế nào và có còn mạnh khỏe như xưa? Còn con... biết nói thế nào đây? Con đã lập gia đình cách đây ba năm. Con cứ tưởng mình sẽ được trăm năm hạnh phúc như những lời chúc mừng trong ngày thành hôn. Nhưng không ngờ, bất hạnh đã đến với con như nó đã từng đến với bố ngày con lên sáu. Ngày xưa, con trách bố hẹp hòi, thiếu lòng khoan dung để con phải mất mẹ. Đến bây giờ con mới hiểu. Hiểu tận cùng nỗi đau của bố. Nhưng con không như bố, âm thầm nuốt nỗi đau vào tim mà bằng sự căm hận con đã nhả một phát đạn trừng phạt vào tấm lưng thon của người đàn bà phản bội. Cô ta không chết, nhưng suốt quãng đời còn lại sẽ gắn chặt với chiếc xe lăn. Con không hề hối hận về việc con đã làm mà chỉ hối hận vì ngày đó đã nung nấu bỏ bố ra đi với lòng oán trách.

Hiện con đang ở trong tù để chờ ngày ra tòa xét xử. Một người bạn của con cho biết, cô ta sẽ bãi nại và có thể con sẽ được tha. Nếu chuyện đó xảy ra thì con may mắn hơn bố, vì việc làm của cô ta ít nhiều đã biểu lộ sự ân hận và làm dịu bớt phần nào nỗi đau của con. Còn mẹ con, bà đã biệt tăm từ ngày ấy. Không biết, có phút giây nào bà chạnh lòng nhớ lại mà hối tiếc về những gì đã gây ra hay đang thỏa thuê với niềm hạnh phúc mới...

Có tiếng động phía sau lưng. Người đàn bà xếp nhanh lá thư cho vào túi, không kịp lau nước mắt. Người đàn ông đến gần, kê sát mặt bà, chắm ngón tay lên đôi gò má nhô cao rồi đưa vào lưỡi. Với nụ cười ngu ngơ, ông hỏi:

- Khóc hả?

Bà nhìn ông với giòng lệ tuôn dài trên má. Hai năm rồi, kể từ ngày ông hoàn toàn mất trí nhớ, bà trở về đây chăm sóc cho ông như một cách để chuộc lại lỗi lầm trong nỗi ngậm ngùi hối tiếc vì đã cuồng điên ham mê vật chất mà phá vỡ hạnh phúc gia đình. Trước mặt ông, lúc nào bà cũng tươi cười để ông vui theo cái vui của bà. Nhưng những lúc ông chìm vào giấc ngủ bà là lúc bà đấm ngực, tự trách mình khi đọc từng trang nhật ký của ông mà mỗi trang giấy chỉ có duy nhất một hàng chữ dường như chưa ráo lệ “*Thảm kịch bắt đầu từ một sự phản bội*”.

Ngân Bình

Huế Của Mình

(Kỷ niệm 26 năm trở lại Huế)

Em ra Huế bằng con tàu Thống Nhất
Tàu tốc hành nối Hà Nội - Sài Gòn
Ga buổi tối bon chen người tấp nập
Mưa buổi chiều lầy lội nước bùn trơn.

Vé tàu năm, riêng cho người áo gấm
Chặng đường dài tàu chạy suốt ngày đêm
Quê hương anh với núi đồi xanh thắm
Hàng dừa non lơi lá lúc trăng lên.

Em mê mãi nhìn trăng khuya di động
Tàu quanh co theo sông núi chập chùng
Ánh trăng sáng nhấp nhô từng lọn sóng
Ngọn tháp Chàm lơ lửng giữa không trung.

Tàu nhọc nhằn qua đèo Cao, đèo Cả
Rôi thông dong qua sông Vệ, sông Trà
Kìa! Ngũ Hành Sơn với hang thạch nhũ
Hải Vân xanh, mây nước thấp la đà.

Em nôn nao nhìn Lăng Cô, Nước Ngọt
Kỷ niệm ngày nào mình đứng bên nhau
Chiều thật đẹp! Biển xanh, mây tình tứ
Gió Thừa Lưu thơm hơi thở ngọt ngào.

Hồi còi hú, tàu từ từ ghé bến
Ga Phú Bài lất phất giọt mưa thu
Nghĩ ên nón bài thơ, dáng ai uyển chuyển
Huế của anh, ôi Huế đẹp như thơ.

Em lặng yên hít thở đầy hạnh phúc
Huế của anh, Huế thơ mộng dịu dàng
Em bỗng hiểu, sau một giây một phút
Huế-của-mình, Huế đẹp nhất trần gian.

Kiểu Mộng Hà

Huế, ngày 15 tháng 10 năm 1998

Nguyệt Cầm Trong Gió Xa Bay

Có đôi khi nhìn về quá khứ
Hoài vọng cùng bao nỗi xót xa
Đường tương lai mịt mù bóng tối
Hạnh phúc đâu, mây khói nhạt nhòa.

Có những lúc hồn trôi xú lạ
Đời phù du như giọt sương sa
Bình minh tan nắng sớm chan hòa
Tan tác mây nụ tình khô héo.

Người cùng ta quan hà hai nẻo
Gặp nhau chi, ngã rẽ cuộc đời
Xum họp tàn theo cơn gió lốc
Rồi ngậm ngùi chia cách đôi nơi.

Em phương trời lẻ loi in bóng
Chập chùng cơn khát vọng khôn người
Người thương đâu quanh ta trợ trợ
Chỉ rơi thêm, nguyệt tận không lời.

Tìm đâu thấy, tìm đâu người hỏi?
Bốn phương trời mờ mịt thức mây
Đời rêu phong, lạnh đây khúc hát
Nguyệt cầm buông trong gió xa bay.
Ngọc Quyên

Mùa Hồng Chín và Tôi

Cứ mỗi lần tôi thấy vườn sau nhà tôi lá rụng đầy sân và trên cây hồng nhà tôi có tiếng chim riu rít gọi nhau là tôi biết những trái hồng dòn, hồng mềm vườn nhà tôi đã chín rồi.

Bầy chim sẻ và bầy quạ đen khôn lắm bạn ạ. Chúng chỉ chọn những trái hồng chín cây ngọt lịm để ăn mà thôi. Đôi khi chúng chỉ mổ một phát phá chơi cho vui rồi bay đi mất. Đôi khi chúng còn rủ rê cả bầy về ăn tiệc hồng chín trong vườn nhà tôi mà chẳng cần chủ nhà cho phép gì cả. Smile!

Hồng mềm rất khó tính, chỉ một vết nhỏ chim ăn hay một vết cắn của con sóc (squirrel) cũng đủ làm tiêu tủng trái hồng này rồi, kể như trái hồng mềm đó phải vứt đi vì nếu hái vào thì cũng không ăn được nữa. Nhiều lần phu quân nhà tôi tiếc của, hái đem vào, chờ cho hồng chín để ăn thì thấy chảy nước chèm nhẹp trong đĩa, thế là cũng đành phải vứt đi cho rồi. Thật là phí của trời! Hơn nữa, hồng mềm lại rụng nhiều hơn là hồng dòn, số thu hoạch rất ít nên ít người trồng hồng mềm.

Hồng dòn trồng ở Portland vì mưa nhiều nên ít ngọt hơn hồng dòn trồng ở Cali. Đa số hồng dòn bán ở các chợ Việt Nam là được trồng ở Cali mang lên. Tới mùa hồng chín là chúng tôi lại bận rộn hái hồng đem kính biếu người thân, bạn bè và hàng xóm ăn lấy thảo. Nhìn những nụ cười của bạn bè khi nhận quà biếu “cây nhà lá vườn” của chúng tôi, người viết cũng thấy vui trong lòng một ít. Smile!

Người viết có trồng 1 cây hồng dòn và 2 cây hồng mềm ở vườn sau nhà tôi vì tôi thích ăn hồng dòn và phu quân của tôi thích ăn hồng mềm.

Đứng trong nhà nhìn ra vườn sau, người viết cảm thấy vui vui trong lòng khi nhìn những trái hồng bắt đầu đổi sang màu vàng cam rất đẹp trên cành. Những cây hồng vườn nhà tôi đã "lão" rồi giống như chủ của chúng vì đã được trồng từ năm 1988 khi chúng tôi mới dọn về đây. Các cây hồng này quá cao nên phu quân của tôi phải đốn thấp đi để cho dễ hái trái và có trái mới to hơn trên những nhánh mới. Mấy năm sau này, tôi thu hoạch ít trái hồng hơn. Tuy nhiên tôi vẫn có thể hái được một ít trái hồng vườn nhà để cúng Phật và để tặng bạn bè, thân nhân một vài trái hồng gọi là ăn lấy thảo cho vui.

Có bạn còn chỉ cho người viết mẹo vặt muốn hồng mau chín thì để hồng bên cạnh trái táo Mỹ (apple). Việc này người viết không có làm vì người viết hái trái hồng xong thì đem đi cúng chùa và kính biếu bạn bè rảo trội chỉ chừa lại một vài trái hồng chờ chín ăn dần dần mà thôi. Bạn thử làm xem sao?

Quý bạn nào muốn tìm hiểu thêm về cây hồng và trái hồng xin vào web site dưới đây:

<http://en.wikipedia.org/wiki/Persimmon>

http://vi.wikipedia.org/wiki/H%E1%BB%93ng_%28qu%E1%BA%A3%29

Phản người viết, xin được góp ý thêm một vài chi tiết:

1.-Hồng mềm, trái to hình dàu đục, lớn như trái xoài cát. Khi còn sống, mặc dầu có vỏ màu cam bên ngoài rất đẹp nhưng nếu ăn vào lúc này thì rất chát vì nhựa trái hồng làm cho quít lưỡi và làm cho mắc nghẹn ở cổ họng, nên chưa ăn được.

Hồng mềm phải đợi thật chín, cái vỏ ngoài thật mềm mới ăn được và mới thưởng thức được cái vị ngon ngọt nó "tao" trong miệng. Quý vị dân gốc Bắc và quý vị "lão trượng" thích ăn hồng mềm này. Ngoài chợ ít bán loại hồng mềm vì "kén" khách thưởng thức và giá lại đắt hơn hồng dòn. Phu quân của người viết, năm rồi chính mắt thấy 2 trái hồng mềm ở chợ Đại Hàn tại Portland có giá là \$4.00 USD. Mắc quá nhỉ?

2.-Hồng dòn, trái tròn và hơi dẹp, nhỏ như trái cam. Khi còn sống cái vỏ màu xanh, sẽ đổi thành màu cam đỏ khi hồng chín. Hồng dòn phải ăn lúc vừa mới chín tới, ăn vừa dòn "sực sực", vừa ngọt ngọt. Nếu để chín mềm quá, chất thịt bên trong ăn không ngon như ăn hồng mềm đã chín.

Đa số quý bà thích ăn hồng dòn và ngoài chợ bán nhiều hồng dòn. Tháng 11 là mùa hồng chín. Các chợ Việt Nam, nhất là chợ Hồng Phát, bán nhiều hồng dòn, nên khi đi vào hàng trái cây rau quả trong chợ, bạn sẽ thấy quý bà xúm nhau chọn chọn lựa lựa những trái hồng bỏ vào bao nylon, cười cười nói nói vang cả một góc chợ thì quý ông đừng có ngạc nhiên nhé. Chính mắt người viết đã thấy một bà mua cả ba, bốn bịch trái hồng, bịch nào bịch này chứa cả mấy chục trái, chất đầy xe, đẩy ra quầy trả tiền ngon lành. Thế là hôm nay ông chủ chợ cũng vui vì có được thêm tiền mà bà mua hồng cũng vui luôn vì có hồng để ăn. Một, hai, ba, chúng ta cùng vui là tốt rồi. Smile!

Mời quý bạn thưởng thức màu sắc đẹp của những cây hồng vườn nhà người viết rồi nghĩ xem có nên trồng một cây hồng trong vườn hay chẳng?

Xin bấm vào link dưới đây:

Youtube Hồng Chín Mùa Thu Portland Nov17-2014

<http://youtu.be/sBudz1SDEb0>

Người viết tìm thêm tài liệu về các loại hồng đem về đây chúng ta cùng đọc cho biết thêm về hồng nhé Theo định nghĩa của giới trồng trọt Nhật, "hồng mềm" (shibugaki) là trái hồng chát khi còn cứng dù là đã bắt đầu chín. Đại biểu cho giống hồng mềm này là "Hachiya" (蜂屋), "Kōshū hyakume" (甲州百目), "Fuji" (富士), "Hiratanenashi" (平核無), "Tone wase" (刀根早生), "Saijō" (西条) và "Dōjō hachiya" (堂上蜂屋).

Hồng giòn (hay hồng ngọt - amagaki) là một dạng "đột biến" của cây hồng mềm. Vào năm 1214, người ta tìm thấy cây mới này tại "Ôzenji (王禅寺) trong tỉnh Kanagawa (神奈川), thành phố Kawasaki (川崎) Nhật Bản. Đại biểu cho giống hồng giòn này là "Fuyū" (富有), "Jirō" (次郎), "Taishū" (太秋), "Hanagosho" (花御所), "Izu" (伊豆) và "Sōshū" (早秋).

Ngoài 2 nhóm trên bên Nhật còn có nhóm "không hoàn chỉnh" để chỉ loại "hồng giòn" khi chín vẫn còn vị chát, đó là "Zenjimarū" (禅寺丸), "Fudegaki" (筆柿) và "Kurogaki" (黒柿).

Cách ăn hồng

Khi ăn trái cây thì đương nhiên không gì ngon bằng ăn trái "chín cây". Tuy nhiên có rất nhiều trường hợp người trồng cây ăn trái không thể chờ cho đến lúc trái chín xong mới hái để ăn, ví dụ như ở vùng có nhiều chim và sóc. Vì thế người xưa cũng đã học cách đối phó với trường hợp trái được hái sớm.

Để "rút chát" hay "shibunuki" (渋抜き/tiếng Nhật), người ta thường "giú" (rám) hồng cho chín bằng cách bỏ vào thùng cùng với một trái xoài hay táo (vì xoài/táo tiết ra khí ethylene khi thở). Nếu không có xoài hay táo thì ta dùng khí "ethylene" hay than khí. Người Nhật còn dùng rượu cồn, nước nóng, trâu và cám để rằm.

Ngoài cách ăn trái tươi thì ta còn có cách ăn hồng khô. Người Nhật gọi hồng khô là "hoshigaki" (干し柿) và người Trung Hoa gọi là "Shi-ping" (柿餅). Thường thì chỉ có trái hồng chát (mềm) mới được dùng vì nó có nhiều chất đường hơn trái kia và được hái trước khi rụng hay mềm.

Bên Nhật còn có loại hồng khô khi biến chế dùng lưu hoàng để hong trước khi phơi gọi là "anbogaki" (あんぼ柿). Loại hồng này thường mềm, còn nhiều nước và rất là "juicy" bên trong. Khi phơi cho "anbogaki" thoát nước hơn, kết quả ta được trái hồng "korogaki" (枯露柿) có nhiều hạt đường trắng đóng bên ngoài.

Cái lợi ích của cây hồng

Trong lá hồng có nhiều flavonoids làm giảm huyết áp, tăng cường mạch máu, giúp nhuận trường. Khi làm trà để uống nó chống bệnh dị ứng do phấn hoa. Trái hồng xanh có thể trị nhiệt nếu để trong bao kín và rằm đến rục và ngọt như mật ong. Cuồng trái hồng chín có thể giảm ho. Ở Đại Hàn họ chế giấm từ quả hồng khô và chế rượu từ hồng mềm rục lên men.

Gỗ "kaki" (hồng) cứng như gỗ mun thường được dùng làm gia cụ. Vì dễ nứt nên không dùng cho xây cất.

Nói một tí về Hóa học của chất "chát" tannins

Tannins nói chung là một nhóm hóa chất cũng được gọi là polyphenols thường có mặt trong giới thực vật như lá cây, quả, trà và gỗ. Mùa thu vào công viên khi ta đạp lên lá khô thường được trả lại một mùi nồng nặc đó là tannins. Lúc vào rừng hiking ta thấy có những con rạch nhuộm màu mực đen đó cũng là do chất tannins lá khô tiết ra nhiều ngày. Lúc uống rượu "wine" ta cảm thấy "chát" và gọi nó là "rượu chát" là vì trong hạt và xác nho có tannin. Ngay trong khi lên men, rượu này thường được trữ trong những thùng gỗ "oak"(cây sồi) có nhiều tannin. Từ xưa người ta dùng tannin để thuộc da thú.

So sánh trái hồng với trái táo

Trái táo là một loại trái cây của xứ lạnh. Người ta thường khen trái táo có nhiều lợi ích về dinh dưỡng và phòng bệnh cho con người vì có nhiều antioxidants- có thể giúp nhuận trường và giảm cholesterol, ung thư ruột, phổi và tiền liệt tuyến. Trái táo cũng được chế biến thành táo khô, dùng để lên men rượu và giấm chắt khác gì trái hồng.

Người Mỹ hay nói: "An apple a day keep the doctor away" (mỗi ngày ăn một trái táo thì không cần đến bác sĩ". Người Nhật thì có câu: "Kaki ga akaku naruto, isha ga aoku naru" (khi trái hồng chín đỏ thì là lúc bác sĩ xanh mặt"). Trong 2 trái trên trái nào hay hơn nhỉ? Đối với tôi thì một bên là nửa cân" một bên là "8 lạng", đây cũng chỉ là vấn đề sở thích cá nhân mà thôi. Thích trái nào thì ăn trái nấy là sướng rồi!

(Nguồn: Trích trong bài viết Mùa Hồng chín 2009 của Huỳnh Văn Ba- Xin cảm ơn ông HVBa)

Hy vọng người viết sẽ tìm thêm được những tài liệu hay lạ khác về hồng để chúng ta cùng đọc và mở mang thêm kiến thức nhé. Xin Bạn chờ nhé. Smile!

Mời xem thêm các youtube khác về vườn hồng nhà người viết cho vui mắt nhé.

Playlist vườn hồng nhà SL 10-2-16

<https://www.youtube.com/watch?v=gre7fwXXNk8&list=PLCWHPuqIsqJOBzYzkfpy7wNJorF6W9WMS>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 347-ORTB 756-111616)

EM SẼ TRỞ VỀ

Đứng trong hành lang phi trường Tân Sơn Nhất giây phút tiễn đưa cận kề thật não lòng, cả nhà cùng buồn, hai người ở lại tiễn hai người đi xa.

Bà Tám cứ ôm riết thằng cháu nội đích tôn duy nhất trong tay, hết vuốt ve ngắm nghía nó từ đầu đến chân lại rung rung nước mắt hỏi cháu:

- Tèo à, con đi Mỹ có nhớ nội không?

Thằng bé 6 tuổi ôm lấy cổ bà nội:

- Con muốn ở nhà với nội, nội làm bánh khoai mì nướng cho con ăn.

Bà âu yếm mỉm cười nựng cháu:

- Cha mày, sao không trả lời câu hỏi của nội, con đi Mỹ nhớ nội không?

- Có nội ơi...

- Chừng nào con về với nội?

- Mai một con về...

Bà Tám hài lòng:

- Ừ, con về nội làm bánh khoai mì nước dừa nướng cho con ăn.

Cái món bánh dân dã rẻ tiền này thằng cháu bà thích lắm.

Còn anh Địa thì mặt râu râu dù suốt tuần qua cô Hợi đã năn nỉ và thuyết phục anh rằng cô đưa thằng Tèo qua Mỹ rồi cô sẽ trở về. Con mình yên ấm vợ chồng mình sẽ khỏe re.

Thằng Tèo đã được anh chị của cô ở Mỹ bảo lãnh diện con nuôi.

Anh Địa cũng nghĩ đơn giản như bà Tám mẹ anh là nghèo mà gia đình xum vầy còn hơn cho thằng con đi xa coi như mất con. Cô Hợi khăng khăng so sánh người ta giàu có tốn tiền cho con sang Mỹ, con mình đi không tốn xu nào đừng bỏ lỡ cơ hội....

Cô Hợi nói với chồng:

- Tiễn con đi Mỹ mà mặt anh râu rĩ làm thằng nhỏ mất tinh thần theo đó, mang tiếng nó đi xa nhưng nó ở với anh chị của em chứ ai xa lạ mà anh lo anh buồn chứ.

- Dù gì anh cũng thương con nhớ con đứt ruột em à...

- Chưa biết chừng chục năm nữa Tèo gởi tiền về mời bà nội và vợ chồng mình du lịch qua Mỹ thăm nó.

Anh Địa thở dài:

- Chục năm nữa mà em nói như chục ngày vậy sao.

Nhìn bộ mặt chồng như đũa đám và nghe chồng nói những lời như than trách cô Hợi chỉ muốn mau dứt ra để vào trong phòng cách ly cho rồi, nhưng hai mẹ con bà Tám thì trái lại cứ cố níu kéo để gần gũi con cháu phút nào hay phút đó.

Anh Địa lại hỏi:

- Giấy tờ cho em đi Mỹ bao lâu?

- Thì em nói anh cả tuần nay rồi, em được ở Mỹ 6 tháng để lo cho con, sau đó em về Việt Nam ở nhà phụ với anh cuốc đất trồng rau chứ không lên Sài Gòn buôn bán chạy chợ nữa, không có thằng Tèo mình cũng đỡ được chút lo lắng và chi tiêu.

- Em làm như thằng Tèo nó làm hao tiền tốn bạc lắm, tại em ham tiền muốn mau làm giàu nên mới đi buôn bán Sài Gòn xa chồng xa con, nhà người ta trong xóm này có năm bảy đứa con cũng sống nghề làm vườn có ai chết đói đâu.

- Không chết đói nhưng nghèo sặc máu, nhà mình đột không có tiền lợp mái đó...

Giá như mọi ngày thì cô Hợi sẽ cãi nhiều hơn nữa, cay đắng nhiều hơn nữa, nhưng cô ngọt ngào nũng nịu:

- Em sẽ trở về với anh... đêm qua anh vui vẻ ừ rồi mà còn hỏi hoài em giận cho coi.

Anh Địa ráng nở nụ cười:

- Tại giây phút chia tay anh xúc động quá, khi không cả vợ con đều đi xa...

Mẹ con anh Địa bịn rịn mấy cũng đến lúc bà Tám phải buông cháu, anh Địa phải rời vợ để cô Hợi dắt thằng Tèo đi vào phía trong phi trường.

Bà Tám cố nói với theo:

- Tèo ơi, qua bên học giỏi mai một về với ba với nội nghe con.

Anh Địa cũng chơi với gọi theo vì chợt nhớ ra:

- Hợi ơi, Tèo ơi, hai mẹ con đi đường bình an. Trời lạnh Tèo hay cảm cúm em nhớ thoa dầu gió cho con giống như anh và má vẫn làm cho nó nghe.

Chẳng hiểu cô Hợi có nghe hết lời nhắn nhủ của chồng không, cô gơ tay vẫy vẫy và đi luôn một mạch.

Mẹ con bà Tám cũng gơ tay vẫy chào cho đến khi hai bóng dáng thân yêu khuất vào đám đông họ không nhìn thấy nữa.

Khi cô Hợi và thằng Tèo ngồi vào máy bay cô mới thở phào nhẹ lòng và giây phút này cô mới dám tin là thật, cô sắp sửa đi Mỹ. cái giấc mộng to lớn mà cô tưởng cả đời cô không bao giờ với tới.

Cô Hợi là đứa trẻ mồ côi trong chiến tranh, họ hàng gần xa đã thất lạc, phân tán, cô sống một mình trong căn chòi lá rách bươm và làm nghề cày thuê cuốc mướn để sống, gặp anh Địa ở xóm khác hai người tập vô ăn ở coi như vợ chồng, anh chỉ hơn cô là có bà mẹ già hết lòng thương con và căn chòi của mẹ con anh dù sao có bàn tay đàn ông cũng thơm mát hơn căn chòi của cô.

Bán miếng đất căn chòi ở xóm mình cô Hợi đưa tiền cho anh Địa tu sửa lại căn chòi của anh thành căn nhà đàng hoàng khi thằng Tèo ra đời.

Thằng Tèo tên giấy tờ là Thiên, có nghĩa là trời, cha tên Địa là đất, bà Tám đặt tên “Trời Đất” cho con cháu như thế vì con nhà nông nhà vườn sống nhờ vào trời đất. Đất lành, trời mưa thuận gió hòa, mùa màng không thất bát là điều bà mong ước chứ bà không mong muốn gì hơn.

Hai vợ chồng cùng làm vườn nuôi bốn miệng ăn hạnh phúc ấm êm được vài năm đầu, thấy làng xóm người ta lên thành phố làm ăn cô Hợi cũng bắt chước đòi lên Sài Gòn dù mẹ chồng và chồng ngăn cản, cô làm đủ thứ nghề, giúp việc nhà, bán vé số, gánh hàng rong rồi rửa chén bưng bê trong nhà hàng, ...

Làm việc ở Sài Gòn mỗi tháng cô Hợi lại về quê thăm chồng con, thằng Tèo do một tay bà nội chăm sóc, bà cưng nó như ngày xưa cưng ba Địa của nó.

Mấy năm sống ở thành phố, lăn lóc với cuộc đời cô Hợi đã khôn ngoan lanh lợi hẳn ra.

Thấy nhiều cô, nhiều bà quá khứ, nhan sắc và nghề nghiệp hiện tại chẳng ra gì thế mà cũng lấy được chồng tây, chồng Việt kiều bảo lãnh sang Mỹ.

Cô Hợi so sánh mình xinh đẹp hơn hẳn bọn họ và thèm khát đời đời, anh Địa lù khù nhà quê của cô chẳng bao giờ có thể cho vợ con một cuộc sống khá hơn. Anh Địa chỉ quanh năm cắm đầu cuốc xới trồng trọt làm việc với đất đúng như cái tên mẹ anh đã đặt cho.

Theo lời khuyên của một cô bạn muốn lấy chồng xuất ngoại nên tìm chồng Mỹ chồng Tây, họ “khờ” và dễ dãi không phân biệt quá khứ, trình độ học vấn hay giàu nghèo như chồng Việt kiều, miễn là họ thích, họ yêu.

Thế là cô Hợi đã nhờ cô bạn đang tìm bạn bốn phương bằng tiếng Anh để tìm chồng Tây cho lạ, nội dung là mẹ độc thân một con muốn kết bạn để đi đến hôn nhân. Kèm theo là một tấm hình mới nhất của cô Hợi.

Cô nhận được nhiều email làm quen, cô bạn đã giúp cô Hợi giao lưu thư từ và đã chọn ra một ông Mỹ khá nhất, chân tình nhất.

Ông John muốn đi đến hôn nhân với cô Hợi sau khi ông đã từ Mỹ bay về Sài Gòn gặp gỡ cô. Những giấy tờ cá nhân cần địa phương chứng thực thì cô Hợi về xóm cũ rút chút tiền và khai là không chồng có một con, sống lang bạt trên thành phố không nơi cư trú nhất định. Nhà chồng cách đó mấy cây số chẳng hay biết gì. Được chứng thực giấy tờ cô giao hết cho dịch vụ lo tiếp.

Cô Hợi tìm cách ăn nói với mẹ chồng và chồng tin để mang thằng Tèo ra đi trốn lốt. Cô nói với họ là đã liên lạc được với người chị ruột thất lạc đang sống ở Mỹ, thấy gia cảnh nhà cô nghèo nên chị cô đã bảo lãnh thằng Tèo sang Mỹ diện con nuôi để lo cho tương lai của nó. Mẹ con bà Tám nghe đều ngạc nhiên và dấy nẩy lên từ chối, thương thằng nhỏ phải xa gia đình, nhưng cô Hợi vừa thuyết phục vừa hứa hẹn đủ thứ khiến họ cũng xuôi lòng. Nào là thằng Tèo sẽ sống với anh chị cô, sung sướng nơi xứ Mỹ văn minh giàu có và ăn học thành ông này ông nọ. Dù nó sống ở đâu nó cũng vẫn là con cháu nhà này, sẽ không quên cội nguồn cha mẹ.

Nào là thời gian cô được qua Mỹ 6 tháng cô sẽ đi làm việc trong 6 tháng đó kiếm mớ vốn mang về, cô kể ở Mỹ chỉ đi giữ trẻ nhà người ta hay làm phụ bếp nhà hàng mỗi tháng cũng kiếm hai ngàn đô ngon lành, tính sơ sơ 6 tháng làm việc cô kiếm cả chục ngàn đô la Mỹ.

Cô Hợi được đi theo con trong cuộc hành trình đến Mỹ vì con còn quá nhỏ.

Đêm cuối cùng ngủ với chồng cô Hợi đã thủ thi bao lời yêu thương, bao lời hứa hẹn ngày trở về vợ chồng thành thoi hạnh phúc. Cô Hợi đã cho anh Địa một đêm ân ái thật mặn nồng. Anh Địa đâu hiểu rằng đó là món quà vợ chồng cuối cùng anh được hưởng.

Mẹ con cô Hợi đã về nhà ông John được hai tuần, vui vì đến được Mỹ hợp pháp cho hai mẹ con, nhưng cô Hợi cũng không khỏi áy náy buồn khi nghĩ đến mẹ chồng và chồng, hai người nhà quê chân chất ấy vẫn đang đinh ninh tin cậy nơi cô, họ không một chút nghi ngờ lòng dạ cô đổi thay toan tính chuyện tày trời mang thằng Tèo ra nước ngoài, dứt lia khỏi vòng tay yêu thương của họ tình máu mủ ruột thịt đứa cháu nội, đứa con trai bé bỏng.

Dù gì cô cũng chưa quên mái nhà tranh đã gói ghém mấy năm hạnh phúc của hai vợ chồng, kia là bộ bàn ghế cũ xiêu vẹo, kia là cái giường ngủ cũ kỹ của cô và anh Địa sau tấm màn gió bằng vải hoa rẻ tiền xộc xệch, kia là căn bếp có những lúc mưa hắt ướt lồi vào ra nhưng cũng là nơi từng tỏa khói ấm cho những bữa cơm nghèo quây quần mà vui. Ngưỡng cửa cô từng vào ra và ngưỡng cửa cũng là nơi bà nội hay ngồi ôm thằng Tèo chờ đón cô đi làm đồng làm vườn trở về của thời gian đầu vợ chồng bên nhau...

Ôi, ngưỡng cửa còn đây, bà nội còn đây nhưng thằng Tèo không còn cho bà ôm nó nữa và cô Hợi thì có lẽ không bao giờ trở về để bước qua ngưỡng cửa ấy...

Một chút ân hận cô Hợi khóc rầm rức và tự hứa sẽ gởi nhiều tiền về để đền bù cho họ.

Cô gọi phen về cho anh Địa.

Hai mẹ con bà Tám mừng quýnh quáng chạy sang nhà hàng xóm để nhận cú phen từ Mỹ gọi về, nghe tiếng chồng và bà mẹ chồng rồi rít hỏi thăm cô Hợi đã xót xa không cảm được nước mắt.

Họ hỏi gì cô Hợi cũng trả lời mọi thứ đều suông sẽ tốt đẹp cho họ vui lòng, bà Tám đòi nói chuyện với thằng Tèo, bà bật khóc nức nở trong phen khi nghe thằng cháu nói 3 chữ:

- Con nhớ nội.

Bà sực sùi hỏi tiếp:

- Ba má nuôi của con có thương con không Tèo?

- Dạ, ông John thương con lắm nội ơi..

- Ủa, ba má nuôi con đâu? Mà ông "Don" là ai?

- Là ba con đó nội, mẹ con nói phải gọi ông John bằng ba, giống như hồi ở nhà con đã gọi ba Địa.

Cô Hợi chụp phen từ tay thằng Tèo để giải thích:

- Ông John quen với anh chị con, ông thấy thằng Tèo dễ thương nên gọi nó là con cũng như bà Hai Lèo ở kế bên nhà mình cũng xí thằng Tèo là cháu nội của bà vậy đó, nhà ông John bên cạnh nhà anh chị con là hàng xóm thân thiện lắm...

Mẹ con bà Tám nào hiểu biết gì, cô Hợi nói sao họ nghe vậy và gật gù khen thằng Tèo tốt số, ở đâu cũng có người thương.

Ông John đang ngồi gập đó âu yếm mỉm cười nghe hai mẹ con cô Hợi nói chuyện, ông không hiểu tiếng Việt Nam nên cô Hợi tha hồ nói chuyện với chồng và bà mẹ chồng.

Cô khoe với anh Địa:

- Tuần tới em bắt đầu đi làm cho một nhà hàng, lương tháng 1,800 đô la, chủ bao luôn hai suất ăn trưa và chiều, coi như em cất trọn ngàn tám vô túi.

Anh Địa mừng rỡ:

- Ủy trời, một tháng lương làm nhà hàng bên Mỹ bằng anh cuộc đất thuê cả năm, hèn gì Việt kiều về nước ai cũng le lói huy hoàng...

Anh Địa thật thà tính toán:

- Em làm 6 tháng về mình xây nhà tường cho vững chắc ở cả đời không hư.

- Dạ, để tuần tới em gửi đỡ mấy trăm đô cho anh và má có tiền xài.

Cô Hợi đã kể với ông John cô còn vài người bà con ở quê và ông hứa sẽ cho cô ít tiền gửi về giúp đỡ họ.

Cuộc nói chuyện của hai mẹ con bên Mỹ với hai mẹ con bên Việt Nam kết thúc trong vui vẻ cả đôi bên.

Cô Hợi giữ đúng lời hứa gửi ngay ba trăm đô về cho anh Địa.

Một tuần sau cô Hợi đi làm nhà hàng để có tiền riêng thường xuyên gửi về cho anh Địa, coi như cô trả nợ tình anh ..

Ở Mỹ gần 6 tháng thì cô Hợi phôn về cho anh Địa và báo tin cô đã xin gia hạn ở lại thêm 6 tháng nữa vì thằng Tèo chưa quen với gia đình mới của nó nên cô chưa nỡ rời con ra về.

Bà Tám lại sụt sùi thương cháu, bà cầu khẩn con dâu:

- Con ơi, nếu con nhắm thằng Tèo ở Mỹ không được con mang nó về Việt Nam đi, nghèo đói có nhau má cũng vui.

Anh Địa bổ xung thêm ý của mẹ:

- Má và anh nhớ Tèo lắm, còn anh vắng em anh nằm chèo queo như thằng mò côi vợ, mỗi lần nghe bà con lối xóm hỏi thăm chừng nào em về anh càng thêm sốt ruột.

Cô Hợi hăng hái:

- Má và anh yên tâm, thằng Tèo đang càng ngày càng yên ổn mà con ở lại thì càng kiếm thêm tiền mang về làm vốn.

Anh Địa nghi ngại:

- Em có chắc 6 tháng nữa về không? Đừng có ham kiếm tiền mà gia hạn ở thêm như khi em lên Sài Gòn cũng nói kiếm ít vốn rồi về quê mà đi miết mấy năm trời.

- Em hứa không gia hạn ở thêm nữa đâu, em sẽ trở về mà.

Một lần nữa mẹ con anh Địa lại tin vào lời hứa của cô Hợi. Từ chuyện cô Hợi liên lạc được với người chị ruột thất lạc đang sống ở Mỹ rồi chị cô bảo lãnh thằng Tèo qua Mỹ làm con nuôi, cô được xuất cảnh tháp tùng theo con đến chuyện cô xin gia hạn ở lại Mỹ tất cả đều khó ai tin nổi nhưng đã qua mặt được những người nhà quê chân chất và kém hiểu biết như bà Tám, anh Địa. Hơn nữa cô Hợi là dâu con, là người vợ thân thiết trong nhà không tin cô Hợi sao được.

Thời gian thấm thoát trôi qua, lòng ân hận và thương hại của cô Hợi với bà mẹ chồng và chồng cũng đã vơi dần theo từng ngày, từng tháng, tiền gửi ít đi, những cuộc gọi phôn thưa dần, và lại cô Hợi cũng không có thì giờ mỗi tuần gọi phôn về Việt Nam như đã hứa với họ nữa, cô muốn bà Tám và anh Địa quen dần cho tới một ngày nào đó họ sẽ đoán ra sự thật, cái điều mà cô không thể nói thẳng ra với họ.

Cô có cuộc sống mới để sống, có người mới để yêu. Quá khứ sẽ khép lại như trang sách cũ người ta chỉ nhớ đến khi tình cờ khi bất chợt mở cuốn sách ra trong phút giây nào đó...

Anh Địa than phiền cô Hợi ít gọi điện về làm anh càng nhớ vợ nhớ con thì cô Hợi phân bày con bận đi học vợ bận đi làm vất vả, khi nào rảnh rang cô sẽ gọi phôn, anh đừng tự gọi vừa tốn tiền vừa làm mất thì giờ của cô.

Còn một tháng nữa là đủ một năm mẹ con cô Hợi đã đến Mỹ, là thời hạn cô Hợi phải trở về Việt Nam thì anh Địa chịu hết nổi, anh đợi khá lâu không thấy cô Hợi phôn về nên muốn gọi phôn cho vợ để nhắc nhở.

Nhưng số điện thoại cô Hợi cho trước đó đã không gọi được làm anh thắc mắc lo âu, anh gọi đi gọi lại mấy lần chỉ nghe tiếng người Mỹ nói trong máy anh chẳng hiểu gì.

Sợ mình sai sót trong cách gọi điện thoại sang Mỹ, anh Địa bèn nhờ một người trong xóm “kinh nghiệm” chuyện gọi phôn sang Mỹ vì con ông ta ở Mỹ, ông gọi giùm thì mới biết là số phôn này cô Hợi đã không dùng nữa.

Bà Tám và anh Địa hoang mang, hai mẹ con bàn với nhau:

- Hay thằng Tèo chưa quen với cha nuôi, Hợi muốn ở thêm thời gian nữa với Tèo nhưng sợ bên nhà mong nên im lặng?

- Hay là Hợi đổi số phôn nhưng bận rộn quá chưa gọi về?

Họ nói thế để tự trấn an mình và an ủi lẫn nhau chứ trong thâm tâm cả bà Tám và anh Địa đều mơ hồ cảm thấy mẹ con cô Hợi đã ngày một xa cách họ.

Bà Tám hay ra đứng trước sân nhìn trời cao mênh mông mà than mà khóc:

- Trời đất ở đây, ba Địa ở đây, vậy chớ thằng Thiên thằng Tèo của ba Địa, của bà nội đâu rồi?

Khóc xong bà Tám chỉ biết cầu trời khẩn Phật cho cháu bà bình an.

Anh Địa thì thần thờ, thờ ngắn than dài hết thương con lại nhớ vợ. Nhiều khi đang ngồi trong nhà nghe tiếng ai chộn rộn ngoài cửa anh hồi hộp mừng rỡ tưởng tiếng cô Hợi trở về. Lời hứa hẹn ngọt ngào của cô còn đọng lại trong trái tim anh:

- Em sẽ trở về mà.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Niềm vui khi làm thợ vẽ

Cuộc đời giống như một hí trường. Mỗi người trong một thời điểm nào đó sẽ đóng một vai trò quan trọng trong cuộc đời của mình, trong xã hội mình đang sống. Trong một buổi tiệc tân hôn, cô dâu chú rể là hai vai chánh của cuốn phim “Ngày Cưới Đôi Ta”. Cha Mẹ hai bên, thân nhân họ hàng, bạn bè, hàng xóm chỉ là những vai phụ diễn để cho đám cưới hai nhân vật chính này thêm đông thêm vui mà thôi.

Ngày xưa cha mẹ hai bên có thể là những nhân vật quan trọng, có quyền quyết định cuộc hôn nhân của đôi trẻ với nguyên tắc “cha mẹ đặt đâu, con ngồi đấy”. Cha mẹ hai bên bây giờ chỉ là những nhân vật “tạm thời” được xem là quan trọng trong các nghi lễ hôn

nhân mà thôi, chứ thật ra quyền quyết định hôn nhân là do chính hai đương sự tự do quyết định, cha mẹ chỉ biết “con cái đặt đâu thì cha mẹ ngồi đó” cho “tiện việc sổ sách”. Bởi thế, bây giờ nhiều khi có những cuộc hôn nhân “tung bừng đám cưới” rồi “âm thầm ly dị”, khác hẳn các thế hệ trước vợ chồng ăn đời ở kiếp với nhau trong tình nghĩa vợ chồng bền chặt hơn là với tình yêu nồng cháy nhất thời của thế hệ mới ngày nay.

Người viết đã có một thời cũng “oanh oanh liệt liệt” đóng vai chính trong nhiều sinh hoạt từ trong gia đình đến ngoài xã hội, nhưng bây giờ lại thích đóng vai “thợ vẽ” để cho tinh thần được thoải mái mà sống “cho vui với đời” tí tí. Smile!

Sau bao cuộc đổi thay thay đổi, còn mât mât còn trong cuộc đời, người viết chỉ cầu mong có sức khỏe dồi dào, có tinh thần an lạc để có thể làm được một chút gì cho vui mình vui người trong hiện tại là được rồi.

Nếu nói theo chuyện phim chương nhiều tập Hồng Kông ngày xưa thì vợ chồng chúng tôi đã “rửa tay gác kiếm” hơn 10 năm nay để cùng nhau hợp tấu khúc “Tiểu Ngạo Giang Hồ” như Lệnh Hồ Xung và Nhậm Doanh Doanh trong truyện kiếm hiệp của Kim Dung. Người viết ở nhà viết bài “Free” cho mục Một Cõi Thiên Nhân của Oregon Thời Báo hằng tuần và sinh hoạt trong các diễn đàn văn nghệ khác “cho vui với đời” một tí sau khi đã lo cơm nước cho chàng, cho cháu nội xong xuôi. Còn chàng thì lo việc cắt cỏ dọn vườn xem như là tập thể dục cho khỏe người và ôm “người tình mặt chữ nhật” của chàng (ý nói là cái TiVi) để biết tin tức thời

sự và xem phim cho đỡ buồn. Lâu lâu, chúng tôi dắt nhau đi tiểu ngạo giang hồ xem hoa ngắm cảnh nơi xứ lạ đường xa rồi về nhà viết bài chia xẻ kinh nghiệm với bạn bè là được rồi. Smile!

Chúng tôi sống rất an phận với những gì đã có trong tầm tay của mình. Thỉnh thoảng, chúng tôi “xuống núi” đi làm “thợ vịn”, “thợ vỗ tay” để khích lệ tinh thần những người bạn trẻ đang “vác ngà voi” làm chuyện cộng đồng hiện tại. Đã hơn chục năm qua, vợ chồng người viết thường “chàng đầu thiệp đỏ” đi phụ giúp làm xe

hoa trong ngày lễ Rose Festival hằng năm ở Portland, đi vỗ tay ủng hộ ban tổ chức các ngày lễ Hội Mừng Xuân Mới hay Tết Trung Thu dành cho trẻ thơ, tham dự những buổi tiệc gây quỹ do CĐVNOR tổ chức v...v... Thế mà vui!

Thứ bảy 11-5-2016 vừa qua, vợ chồng chúng tôi tham dự buổi tiệc Gây Quỹ Phát Triển Cộng Đồng Việt Nam Oregon tổ chức tại HK Café Restaurant. Số người tham gia rất đông đảo khoảng 32 bàn, mỗi bàn 10 người. Vé ủng hộ có hai hạng: hạng VIP \$50.00, đồng hạng \$35.00. Vé ủng hộ đã được bán hết chứng tỏ đồng hương Việt Nam đã ủng hộ ban tổ chức buổi gây quỹ rất nhiệt tình. Ông Từ Đức Tháo, chủ tịch BCH/CĐVNOR và quý vị trong ban tổ chức chắc vui trong lòng rất nhiều nhỉ? Smile!

Phần nghi lễ chào quốc kỳ, quốc ca Mỹ- Việt và tưởng nhớ đến những anh linh đã khuất là phần quan trọng và không thể thiếu được trong bất cứ buổi lễ nào do Ban Chấp Hành CĐVNOR tổ chức .

Chương trình văn nghệ do các ca sĩ địa phương như Lệ Hải, Hoài Trang, Tuyết Lan, Vũ Hoàng Anh, Hạ Long v.v. và ban nhạc The Dream phụ trách. Hai MC Thu Tâm và Trương Định đã điều khiển chương trình văn nghệ rất nhịp nhàng và thành công. Những bài ca, bài hát thấm đượm tình yêu thương dân tộc vừa hùng hồn dũng cảm, vừa trầm buồn tha thiết đã được các ca sĩ trình bày rất xuất sắc, đáng khen.

Buổi tiệc gây quỹ thêm phần hào hứng sôi nổi với màn xổ số trúng thưởng. Có 4 giải thưởng tất cả:

1-Giải đặc biệt: là Apple Ipad Air2 WiFi 128 GB trị giá \$500.00 do Phở Hùng 2 bảo trợ. Người trúng giải là cô Cổ Vương Ngọc Lan, cựu chủ tịch BCH CĐVNOR nhiệm kỳ 2014-2016. Congratulations!

2- Giải Hạng Nhất: là bức ảnh Bryce Cannon- National Park in Utah trị giá \$300.00 do nhiếp ảnh gia Mary Nguyễn bảo trợ.

3- Giải Hạng Nhì: là một hộp Uno IPPTV Box có thể coi 7 đài Việt Ngữ, trị giá \$150.00 do Wireless Telecoms bảo trợ.

4- Giải An Ủi: là Cash Card của Costco, trị giá \$50.00 do Francis Pham bảo trợ.

Người trúng giải hân hoan nhận lãnh quà trúng thưởng của mình và ban tổ chức cũng hân hoan trao quà tặng cho người trúng thưởng. Thế là chúng ta cùng vui rồi. Smile! Trong bất cứ buổi tiệc gây quỹ nào của CĐVNOR, sự đóng góp của BS Nguyễn Đức Quang Hoàng, chủ nhân Trung Tâm Y Khoa Columbia Clinic được đánh giá là có giá trị nhất bên cạnh sự bảo trợ của các vị mạnh thường quân khác như Providence Health and Services, Hồng Phát Market, Pacific Market, Phở Hùng, 7 Mountain Clinic v..v...

Chúng tôi “không còn trẻ nữa”, đã đến lúc chúng tôi phải đứng sang một bên làm “thợ vịn” và vỗ tay ủng hộ tinh thần những người bạn trẻ đầy nhiệt huyết đang và sẽ đứng lên đóng vai chánh trong các sinh hoạt cộng đồng, đem lợi ích và sự hạnh diện về cho cộng đồng Việt Nam tại tiểu bang Oregon. Xin hoan nghinh tinh thần “vác gựa voi” của các bạn trẻ. Smile!

Vợ chồng người viết ra về khi màn dạ vũ bắt đầu vì phu quân của tôi đã không còn lái xe giỏi như ngày xưa nữa.

Buổi tiệc gây quỹ thành công mỹ mãn vì “có thực mới vực được” chứ ị! Ban chấp hành CĐVNOR cũng cần phải có tiền thì mới có thể thực hiện được những công tác ích lợi cho cộng đồng. Sự giúp đỡ của các vị mạnh thường quân và sự đóng góp của những người tham dự buổi tiệc gây quỹ này đã “góp phần công đức” vào việc xây dựng một cộng đồng Việt Nam tốt đẹp tại Oregon này. Thiện thay! Thiện thay!

Phần người viết, thì hôm nay tà tà viết bài tường trình đăng trong mục Một Cõi Thiên Nhân và làm youtube để quý vị độc giả ORTB đọc và xem cho vui nhé. Bạn bằng lòng chứ?

Xin cảm ơn Cô Mary Nguyễn và bạn Vương Sỹ Hùng đã chụp hình ảnh buổi tiệc gây quỹ rất đẹp. Bravo!

Người viết thích đi sưu tầm tài liệu để chia sẻ với bạn bè và để học thêm nhiều điều ích lợi từ những tài liệu này. Xin mời bạn đọc một tài liệu hay hay dưới đây nhé.

Đừng bao giờ cho mình là quá quan trọng

Ngàn vạn lần đừng cho mình là “quá quan trọng” bởi vì trên thế giới này, ai cũng đều rất quan trọng. Nhưng mà, bất luận là thiếu đi một ai thì Trái Đất này cũng vẫn cứ chuyên động.

Lạc đà và con ruồi

Có một con lạc đà phải trải qua trăm nghìn cay đắng khổ cực mới vượt qua được sa mạc cát rộng lớn. Một con ruồi đậu trên lưng con lạc đà và cũng tới nơi mà không mất một chút sức lực nào.

Con ruồi hân hoan, vui vẻ cười nói:

“Lạc đà! Cảm ơn người đã phải vất vả công ta tới đây, hy vọng sau này sẽ gặp lại!”

Nhưng mà con lạc đà lại lạnh lùng liếc nhìn con ruồi rồi nói: “Lúc người ở trên lưng ta, ta vốn dĩ cũng không biết cho nên khi người đi cũng không cần phải chào hỏi. Bởi vì căn bản người cũng đâu có trọng lượng gì, đừng tự đề cao mình quá, người tưởng người là ai?”

Namo Buddhaya

Portland thường hay có những cơn mưa vào mùa Thu. Người viết xin mượn chiếc ô Thiên của Thầy Thích Tánh Tuệ che mưa cho bạn nhé. Smile!

Chiếc Ô Thiên

Con về trời đổ mưa to
Thầy trao con một chiếc Ô che đầu
Con không cần trả lại đâu!
Giữ mà che lúc dãi dầu nắng sương...
Ô này tên gọi Tình Thương
Che con trước những nhiễu nhương cuộc đời
Trước bao thuận nghịch, đổi dời
Hàng ngày đối diện vẫn cười an nhiên.

- Không nghe, không nói, không nhìn
Thật ra chỉ được bình yên nhất thời !
Khéo tu, con bỏ ... "cái Tôi"
Là Ô che mát.. mọi nơi an nhàn...

Thị phi, phải trái ngoài đàng
Vẫn nghe như gió.. qua màn lưới giăng
Lòng mình vẫn sáng như trăng
Vi buông thành kiến, biệt phân mọi điều...

Mưa và nắng cách bao nhiêu?
Buồn và vui bởi ... ghét, yêu chập chùng..
Tình đời giông tố, bão bùng
Chiếc Ô Hỷ Xả ... con dùng để che..

Đi về, vững bước con nghe!
Ô là.. bóng mát Bồ Đề tặng con ..
Như Nhiên - Thích Tánh Tuệ

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Mời quý bạn xem youtube Tiệc Gây Quỹ Phát Triển CDVNOR do người viết thực hiện cho vui nhé. Cám ơn cô Mary Nguyễn và Vương Sĩ Hùng đã chụp nhiều hình đẹp. Smile!

Youtube Tiệc Gây Quỹ Phát Triển Cộng Đồng Oregon ngày 11-5-16

<https://youtu.be/bTDsEpB7lt8>

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN346-ORTB 755-11916)

TÌNH THU NGẬM NGÙI

Thu đến đây mùa thu mộng mơ
Mây thu bằng bạc chiều bơ vơ
Bao nhiêu lá biếc khoe màu sắc
Vội vội tình thu bước ngẩn ngơ!

Một mình lạc lõng phía rừng thu

CHỈ NHỚ NGƯỜI THÔI

*Chỉ nhớ người thôi... mắt cũng buồn
Như sông nhớ núi, suối thương nguồn
Như mưa rơi nhẹ trên hiên vắng
Như mắt nhung mềm nhớ chiếc hôn*

*Chỉ nhớ người thôi... môi biếng cười
Lược thôi cài tóc, gương quên soi*

Xạc xào tiếng lá gió vi vu
Có phải em - thì thầm gió thoảng
Nhấn nhủ lời yêu đắm sương mù...

Thu đến nơi này không có em
Thu xưa kỷ niệm dấu trong tim
Thời gian có bao giờ quay lại
Mà sao mãi miết cứ đi tìm?

Làm sao đếm được lá thu phai
Đêm đông tiếc nuối - nỗi ai hoài
Hoàng hôn gió cuốn mây bay mới
Thu hỡi! Tình thu mãi ngậm ngùi!

Phạm Thị Minh-Hung

*Ngồi nghe từng nhớ thương chao động
Giọt nhớ nào rơi ướt thấm môi*

*Chỉ nhớ người thôi... tóc bồng dài
Mùa thu cho lá rụng đầy vai
Ơi! Sao mình chẳng thêm đôi cánh
Để đến bên người... say ngất ngây*

*Chỉ nhớ người thôi... quên tuổi tên
Buổi chiều ngồi đón gió qua thềm
Gió ơi nhẹ gửi lời tâm sự
Có một người thao thức suốt đêm*

*Chỉ nhớ người thôi... hết kiếp rồi
Đâu thai luân chuyển đến ngàn đời
Gió mưa vẫn nhớ... trời giông bão
Lệ nhớ mi buồn, môi nhớ môi.*

Kiều Mộng Hà

(Trong: Thơ Tình Chọn Lọc)

Xuất Bản 1992

Mưa Sài Gòn Có Còn Chờ Nhau

(Tình Khúc Mưa Số 48)

*Sài Gòn lạnh giá , Sài Gòn quanh hiu
Mùa thu trong mưa cho lá rơi nhiều
Tay gầy xanh xao đan bao nuối tiếc
Giọt buồn rơi rớt ngồi đếm cô liêu.*

*Vàng rơi xác lá lìm chết đêm qua
Bình minh mưa khóc đường vắng nhạt nhòa
Trời rét căm căm mùa thu xir Bắc
Sài gòn đuổi nắng hạnh phúc bay xa .*

*Trong em , từng cơn gió sắt se niềm đau
Mưa bay bay , gầy hao năm tháng chờ nhau
Người đi xa khuất hắt hiu cầu vồng
Ngàn năm em biết , mãi chẳng trở về
Và tình theo gió bẽ bàng con mề.*

*Vàng thu công viên rụng lá tôi bời
Giọt mưa chơi vui tiếc thương ngậm ngùi
Vàng son lừa dối một thời yêu ái
Dù bao trái oan tình vẫn khôn nguôi.*

*Tim về kỷ ức đã xa thật rồi
Chiều thương lên mắt xót xa nghẹn lời
Dù trong mưa gió sâu vẫn chung đôi
Chìm trong bóng mây người thương cuối trời.*

Ngọc Quyên

Thi Tàng
Photography

MẸO NHỚ HỎI NGÃ & CHÍNH TẢ

Thưa Quý Vị,

Những bài này là một trong nhiều bài thơ với MẸO NHỚ HỎI NGÃ & CHÍNH TẢ **dành tặng riêng cho các học sinh lớp Việt Ngữ và các em Hướng Đạo Sinh** ngành Thiếu.

Đa số thơ trong phần này gom lại từ những bài tác giả đã dạy ở các trường Việt Ngữ Ý, Canada và sinh hoạt trong phong trào Hướng Đạo với các Sói Con, Thiếu Sinh.

Với “mẹo nhớ” này, người viết nhận thấy các em đã vui học tiếng Việt một cách thú vị và không bao giờ mắc lỗi lần thứ hai.

(Ngoại trừ những bài biếm thi, tác giả đảo lộn các dấu với chủ đích nghịch chữ)

Nhằm mục đích chung trong bốn phần BẢO TỒN & GIỮ GÌN VĂN HÓA VIỆT, **mọi sự sai sót, xin được học hỏi thêm** nơi Quý Học Giả, quý Trường Hướng Đạo & quý Văn, Thi Hữu.

Tác giả xin đa tạ Quý Vị **đã và sẽ đóng góp ý kiến** nhé!

Ý Nga, 7.11.2016

TỈNH, TỈNH

TỈNH TÂM, TỈNH DẠ **nằm** yên

Sẽ thôi nộ khí xung thiên với đời

May ra **TỈNH NGỘ** **hỏi** người

Xót thương tha lỗi tày trời đã gây.

Ý Nga *7.11.2016

GÃ, GÃ

GÃ say **nằm** ngủ bên đường

GÃ con **hỏi** chọn những phường **TỈNH**, say?

Ý Nga *7.11.2016

RỄ, RỄ (2)

RỄ ngôi **nằm** trái, tóc thề

Bù xù tóc, **hỏi**: **RỄ RỄ** ai thương?

Ý Nga *7.11.2016

NHAN NHẮN NHẮN HIỆU

Vẽ mắt bằng 2 vệt **dài**

Em nhớ: dấu **ngã**. **NHẮN** này: mắt, nghen!

Trái **NHẮN** có hột màu đen

Giống y đôi mắt đã quen, chớ làm.

Đem dán: **NHẮN HIỆU** được **nằm**

Trên bao sách vở giúp chăm chỉ hoài.

Những người đốt đặc cán mai

Bất tài **NHAN NHẮN**, **hỏi** mai làm gì?

Ý Nga *7.11.2016

NHẮN: mắt, trái nhãn >> dấu ngã >> hình dài **giống con mắt**

ĐÁ THƯƠNG

(Thương về hai em: N.L.)

*

Ném vào nước, đá chìm, dù rất nhỏ

Đá trên thuyền dù lớn vẫn không sao

Biết thế nào giữa biển rộng trời cao

Thời tốt, xấu mới mau mau giải quyết.

Nói tiếng Việt mà người nghe không biết

Chờ làm gì điều dễ ghét, nặng ghe

Cãi nhau chi thuyền chao sóng tứ bề

Đá Thương ném sẽ chìm, làm sao nổi?

Á Nghi *6.11.2016

TỐT NHẤT LÀ ĐỪNG CÃI NHAU

(Thương về hai em: N.L.)

*

SAO EM BUỒN?

(Thương về hai em: N.L.)

*

Niềm vui san sẻ thì còn,

Nỗi buồn san sẻ chẳng mòn cũng vui.

Chi buồn nào nuốt em ơi?

Sao không chia sẻ cho đời lạc quan?

Á Nghi *6.11.2016

ĐỒ CHOÉT SAO THANH NHÃ?

(Thương về các em Hướng Đạo Sinh nữ)

*

Em than: -“*Tay xấu xí!*”

Vậy gây chú ý gì

Mà đem sơn đỏ chói

Rồi tự mình khinh khi?

Có hối hận cũng bộn bề thương tổn
Chẳng ôn tồn không thể trốn trốn
Người lệ tuôn, kẻ lẫn lộn mất khôn
Tâm bất ổn đập dồn toàn cấu kính.

Khó phục thiện mấy anh chàng bướng bỉnh
Búa Bất Bình quyết định đóng nhiều Đinh
Các cô nàng nhõng nhẽo hết thông minh
Cùng nổi nóng long trời ai bình tĩnh?

Chiến tranh lạnh vài ngày như thiên định
Em bình tâm dưới lãng kính hiền lành
Anh bình... tính học: trầm tĩnh, hòa bình
Càng yên tĩnh càng quân bình phẩm tính.

Bao tà đình sẽ thừa trình chánh định
Hai kẻ thù sẽ đung đỉnh đồng minh
Bao phân minh sẽ tươi tỉnh thừa trình
Người thiện thánh, cửa thái bình rộng mở.
Á Nghi *6.11.2016

LÒNG VÒNG CHỢ XUÂN

Nông dân họp chợ hôm nay
Ngày mai lễ lớn, nghỉ tay cày bừa
Thúng, nia, cần xé rau, dưa
Kẻ mua, người bán ỏi, dưa khoe hoa...
Âm thanh chất phác quê mùa
Hương lái em chọn, gió lùa tỏa thơm.

Mua gì Mẹ sẽ nấu cơm?
Mà nghe hương Tết quyện rơm rạ rồi!
Cá đồng kho với ớt tươi?
Hay là đĩa gỏi rỏi bờ rau rằm?
Theo chân Mẹ, lựa rồi cầm
Vải may áo Tết, khen thăm mịn tơ...

*

Giặt mình! Tiệc nuôi giấc mơ
Tay quơ, nếm, ngửi, mó, sờ hư không
Thương phiên chợ Tết ruộng đồng
Em ru giấc ngủ: lòng vòng tiếp nha...
Ý Nga *4.11.2016

Hãy dùng chanh rửa móng
Cho thật trắng và trong
Sẽ thấy tay sạch bóng
Càng nhìn càng đẹp lòng!

Tuổi em hãy còn nhỏ
Chỉ nên lo học hành,
Đừng se sua, chùng diện
Theo bạn xấu quần quanh.

Dự tiệc tùng lễ lạc
Nếu muốn chút điệu đà
Chọn màu hồng phơn phớt
Sơn nhè nhẹ thôi nha!

Những màu càng lọt, nhẹ
Càng điểm nét dịu dàng,
Càng nhìn càng con gái,
Tặng thùy mị, đoan trang.

Đỏ choét sao thanh nhã,
Dù trẻ chọn hay già
Đỏ: chói mắt thiên hạ
Em còn bé quá mà!
Ý Nga *4.11.2016

HỌC

Tâm thường? Từ bỏ, tránh xa!
Lân la cao cả dâng Hoa giúp đời.

*

Ruộng đồng thiếu lúa lành* phơi
Quê nghèo dân khổ, thanh thoi chi mà!
Chọn đường Ngược Gió bốn ba
Giáng Sinh hay Tết cũng ta độc hành.
Không em, chẳng chị, nào anh.
Cô, dì, chú, bác... nhìn quanh chẳng gần!

Đọc văn chương bậc thiện nhân
Học gương yêu Nước, thương dân, giữ Thành.
Thơ văn võ vẽ tập tành
Từ vành nón lá tựa vành Mẹ Quê,
Từ ca dao ngọt vọng về,
Từ mồ hôi Ngoại trăm bề khó khăn,
Trọng kim, nệ cổ, cự, tân:
Mỗi ngày mỗi học cho nhàn nhuyển ra!
Ý Nga *4.11.2016

*Nông dân ngày nay phải bón toàn phân độc của Tàu Cộng.